

Sygn. akt **II W 296/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Konrad Kosowski

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Ciołko

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2015 r. sprawy

M. O. s. M. i A. z d. K.

ur. (...) w K.

obwinionego o to, że:

w dniu 4 października 2014 roku, o godzinie 12:15, w miejscowości K., woj. (...), gmina i powiat K., na ul. (...), kierował pojazdem marki I. nr rej. (...), nie posiadając do tego wymaganych uprawnień,

tj. za wykroczenie z art. 94 § 1 k.w .

1. M. O. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, eliminując z opisu czynu zapis „nie posiadając do tego wymaganych uprawnień”, przy przyjęciu, że dopuścił się go nie mając przy sobie wymaganego dokumentu w postaci prawa jazdy oraz przyjmując, że stanowi on wykroczenie z art. 95 k.w. i za to na podstawie art. 95 k.w. wymierza wobec M. O. karę grzywny w kwocie 100 (sto) zł,

2. na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia M. O. od ponoszenia kosztów sądowych oraz nie wymierza mu opłaty sądowej.

Sygn. akt II W 296/15

UZASADNIENIE

W dniu 04 października 2014r. w K., M. O. na ul. (...), kierował pojazdem marki I. nr rej. (...), nie mając przy sobie wymaganego dokumentu w postaci prawa jazdy.

Dowód: wyjaśnienia M. O. –k20v,109v,

zeznania świadka M. B. –k2v,109v,

M. O. był karany za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Był też ukarany mandatami za wykroczenia drogowe.

Dowód: karta karna –k18,109v,

wydruk z (...)k19,109v,

Przed 04 października 2014r. M. O. miał orzeczone zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, który obowiązywał w okresie od dnia 10.02. (...) do dnia 10 lutego 2014r. W związku z tym na ten okres czasu cofnięto mu uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Starosta Powiatowy w W. wszczął też z urzędu postępowanie w sprawie wydania decyzji administracyjnej o skierowaniu M. O. na badania lekarskie i psychologiczne z powodu kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości. Została wydana decyzja administracyjna z dnia 09.12.2013r. o skierowaniu M. O. na w/w badania.

Zostało też wszczęte postępowanie administracyjne dotyczące wydania decyzji o zatrzymaniu prawa jazdy w trybie art. 102 ust. 1 pkt 3 lit. a i lit. b ustawy z dn. 05.01.2011r. o kierujących pojazdami, w związku z niezgłoszeniem się M. O. w określonym terminie na badania.

W dniu 30.01.2014r. Starosta Powiatowy w W. wydał decyzję orzekając o zatrzymaniu M. O. prawa jazdy w związku z niepoddaniem się w/w badaniom.

Wszczęto też postępowanie o cofnięcie uprawnień do kierowania pojazdami w związku z negatywnym wynikiem badań lekarskich i w dniu 18.08.2014r. wydano decyzję o cofnięciu M. O. uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w zakresie prawa jazdy kat. B.

M. O. odwołał się od tej decyzji i w wyniku postępowania odwoławczego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. decyzją z dnia 07.10.2014r. uchyliło zaskarżoną decyzję i przekazało sprawę do ponownego rozpoznania.

Dowód: kopia decyzji administracyjnej –k24,

kopia dokumentacji administracyjnej –k25-61,

M. O. w swoich wyjaśnieniach nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 94 §1 kw. Wyjaśnił, że był przekonany, że ma on uprawnienie do kierowania pojazdami, tylko nie posiadał blankietu prawa jazdy.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego M. O. uznano za wiarygodne. Korespondowały one z treścią dowodów z dokumentów, z których wynikało, że faktycznie obwiniony posiadał uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi, lecz w chwili kontroli drogowej nie miał przy sobie prawa jazdy. Także wyjaśnienia obwinionego, że był przekonany, że jedynie nie posiadał przy sobie prawa jazdy jawią się, jako logiczne i jasne.

Za wiarygodne uznano zeznania świadka M. B. –policjanta kontrolującego obwinionego. Jego zeznania były spójne i logiczne.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów zebranych w aktach sprawy, albowiem nie znaleziono powodów, dla których należało poddać ich wiarygodność w wątpliwość.

Sąd uznał, że wina i sprawstwo obwinionego nie mogą w świetle zebranego materiału dowodowego budzić wątpliwości, przy założeniu zmiany w ramach stawianego zarzutu, opisu czynu i jego kwalifikacji prawnej.

Sąd przyjął, że M. O. zachowaniem swoim polegającym na tym, że w dniu 04 października 2014r. w K., na ul. (...), kierował pojazdem marki I. nr rej. (...), nie mając przy sobie wymaganego dokumentu w postaci prawa jazdy, wypełnił ustawowe znamiona wykroczenia z art. 95 kw.

W chwili popełnienia czynu, M. O. nie miał cofniętych uprawnień do prowadzenia pojazdów. Decyzja administracyjna w tym zakresie z dnia 18.08.2014r. nie była ostateczna i została w dniu 07.10.2014r. uchylona decyzją SKO w W. (k40). W dacie kontroli drogowej nie było więc wykonalnej decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami obwinionemu. Wobec treści art. 130 §2 kpa decyzja z dnia 18.08.2014r. z uwagi na wniesienia odwołania przez

obwinionego, nie była wykonalna. Wykonalna była jedynie decyzja Starosty Powiatowego w W. z dnia 30.01.2014r. o zatrzymaniu prawa jazdy w związku z niepoddaniem się badaniom.

Sąd nie dopatrzyl się podstaw prawnych do uznania, że w dniu 04.10.2014r. M. O. nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdami, a tym samym, aby jego zachowanie wypełniło znamiona wykroczenia z art. 94 §1 kw. Odmienne należało zatem ocenić zachowanie obwinionego, przyjmując, że w dniu kontroli drogowej nie miał on jedynie przy sobie prawa jazdy i jego zachowanie stanowiło wykroczenie z art. 95 kw.

M. O. mogąc zachować się zgodnie z prawem, naruszył je. Jest on człowiekiem dorosłym, ma więc wiedzę, że jazda bez posiadania przy sobie wymaganego dokumentu w postaci prawa jazdy jest zabroniona. Dysponując dostateczną wiedzą i doświadczeniem obwiniony jest osobą zdatną do zawinienia. Miał on możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu, mógł zachować się zgodnie z prawem. Obwiniony przypisanego mu wykroczenia dopuścił się umyślnie, w zamiarze bezpośrednim.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu nie był znaczny. Jego zachowanie nie naraziło na niebezpieczeństwo jego samego, jak też innych uczestników ruchu drogowego. Zachowanie obwinionego mimo to, należy zatem uznać za niewłaściwe i wykazujące na brak poszanowania dla porządku prawnego. Na niekorzyść obwinionego przemawiał także fakt karalności za przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz wcześniejszej karalności (w drodze przyznanych mandatów karnych) za wykroczenia drogowe.

Przepis art. 95 Kodeksu wykroczeń przewiduje za to wykroczenie karę grzywny do 250 zł albo karę nagany. Sąd doszedł do przekonania, że biorąc pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, a także nastawienie obwinionego do postawionego mu zarzutu orzeczenie kary w całym dolnej granicy ustawowego zagrożenia nie byłoby wystarczające i nie spełniłoby w należyty sposób celów kary. Właściwą karą w tej sytuacji była kara grzywny w kwocie 100 zł.

Taki wymiar kary, w przekonaniu Sądu, pozwoli na osiągnięcie korzystnego wyniku w zakresie wychowawczym, wobec obwinionego. Szczególny nacisk, Sąd położył na analizę stopnia winy obwinionego, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz na prawdopodobieństwo osiągnięcia przez karę orzeczoną w danej wysokości, celów prewencyjnych. Sąd jest przekonany, że taki wymiar kary zapobiegnie popełnieniu przez obwinionego podobnych czynów w przyszłości. Nie bez znaczenia dla ustalenia wysokości kary grzywny był też stopień naruszenia przez obwinionego obowiązków jako uczestnika ruchu drogowego. Wysokość kary, którą Sąd określił na 100 zł nie może być traktowana jako nazbyt wysoka.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono M. O. od ponoszenia kosztów sądowych oraz nie wymierzono mu opłaty sądowej uznając, że jego sytuacja materialna – brak dochodów, uniemożliwia mu uiszczenie należnych kosztów.